

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1904.

Leto V.

V najlepšem kraju.

Ej, ta stari Žuželj,
mož po božji volji:
Kar je rekel, kakor bral bi
rože tam na polji!

Vivček je napravil
pa tako je rekel:
vem deželo, lepše ni je,
naj bi svet obtekel!

V božjo milost solnce
tam ne gre nikoli.
Božja milost — Bog sam
tam je na prestoli . . .

In lijó vse križem
s solnca božji žarki,
v morju čuvstev sladkih
plavaš kakor v barki.

Glej, pred tabo lahna,
lahna kot meglica
z lilijo gre v roki
pot krasnò Devica.

In v naročju nese
dete — Solnce večno.
Kdor bi ga pogledal,
žitje mu je srečno . . .

In če bi se v mislih
samo ga dotaknil,
vsi odmrli bi skrbili,
v radost se zamaknil . . .

V halji tožnoresni
angel peva pesem:
Pridi, dete, pridi,
k Bogu te ponesem!

Čisto, Bogu vdano
daj mi, daj dušico,
jaz na ramo vsako
dam ti perutnico!

Daj mi, daj dušico
pa z očmi zamiži,
ko oči odpreš — glej! —
že sva v paradiži.

S svetim križem v roki
tam gredo junaki,
konji njih nevzdržni
brzi so oblaki.

Vzhod in zahod gleda
radosti brezimne,
zbor nešteti peva
Bogu v slavo himne!

Križ se sveti bliska,
truma gre nešteta,
večna ji Ljubezen
lovor-venec spleta!

Fran Žgur.

